

Kiszolgáltatottságtól az önrendelkezésig

A MÖK – Magyar Ökotársulás Közösség szellemi háttérének bemutatása

Közösségünket mélyen összetartó, céljait alapvetően meghatározó szellemi háttérét bemutatni nem könnyű feladat, hiszen szellemi háttérrel beszélve mindannyian személyes hitünk fogalomrendszerén belül kezdünk el gondolkodni, miközben tudjuk, hogy minden hitrendszer mást-mást ért az egyetlen valóság megértéséhez közelítő szavakon.

Mára számos szellemi irányzat vált hozzáférhetővé: a komoly transzcendens tudástól, a felületes lelkesedéssel át az antitradicionális megkérdőjelezésekre. Nem az ítéletalkotás céljával írunk, hanem azért, hogy tisztán és mindenki számára érthetően foglaljuk össze, hogy a mi közösségünk számára mit is jelent a "szellemi", és ebből fakadóan mit szeretnénk közösen megvalósítani szellemi, lelki és az anyagi síkon egyaránt.

A kiszolgáltatottság fogalma

Az ember a fizikai, az érzelmi és a mentális szükségleteinek kiszolgáltatott lény. Itt a földi valóságunkban ennek a kiszolgáltatottságnak a felismerésével veszi kezdetét a tudatos szellemi fejlődés. Azonban a kiszolgáltatottság nem jelent mást, mint azt, hogy önmagunkban nem vagyunk értelmezhetőek, csak a környezetünk részeként, azzal minden síkon, más-más módon egy testet alkotunk, így a látszólag egymástól távoli események/gondolatok is kihatnak létünkre, boldogságunkra, jövőnkre.

A MÖK ennek a kiszolgáltatottságnak és a tőlünk függő, velünk lélegző, általunk alakítható környezet adta lehetőségnek a felismeréséből született, olyan céllal, hogy az említett mindhárom síkon megvalósítható értékek rendszeréből álljon össze. A MÖK születése, formálódása, fejlődése útján mindhárom síkon szerzett tapasztalatait kívánja átadni azoknak, akik erre igényt tartanak, akik azonosulni tudnak a szellemi háttérének értékrendszerével.

A kiszolgáltatottságból eredő cselekvési lehetőségek

A kiszolgáltatottság a valóság megismerésére kényszeríti rá az embert, arra, hogy válasszon, hogy az élete során vagy a szeretet törvényeiből fakadó döntések mentén, a jelenlegitől eltérő jövő teremtőjeként akar-e cselekedni, vagy továbbra is jelenünk fenntarthatatlan struktúráit támogatja. Olyan jövőt akar-e teremteni, ahol a kiszolgáltatottság a szeretet ölelésévé minősül át. Olyan jövőt, ahol a valóság megismerésének útját választva szabadon dönthet, hogy nem csupán egyéni céljait, de a közösség, egymás céljait szolgálja.

A mai ember nagyon eltávolodott a valóságtól, és ezt a távolságot már nem is érzékeli. Nincs arról fogalma, hogy mi az élelmiszer valódi ára, mennyi és milyen munkafolyamatok állnak a megtermelt étel mögött. Mint ahogy, már abban sem biztos, hogy milyen érzéseket érez igaznak, és nem tudja, hogy mely gondolata, vágya valóban a sajátja.

A mai ember az egyik legnagyobb illúzió rabja, azé, hogy sok valóság van, másképp fogalmazva, hogy a valóság szubjektív. Valójában azonban önmagunk egyre mélyebb megismerésén keresztüli fejlődési szintjeink meghaladása vezet az igazi valóság megtapasztalásához.

Egyén és közösség

Mindannyian megismételhetetlen egyszeri és egyedi összeállításban érzékeljük a világunkra ható különböző tudományos és szellemi áramlatokat és a fizikai világot; mondhatjuk, hogy valóság képünk illuzórikus.

A mai világunk egyik alapvető problémája, hogy egyes egyének vagy csoportok személyes érdekeik szem előtt tartásával a saját illuzórikus valóságukat kényszerítik rá a környezetükre, ami által a környezet elveszíti a létéért érzett felelősségét, nem érzékeli cselekvéseinek valódi következményeit. Ez az individualista társadalmak egyik lényegi eleme. Az individualista társadalomból a fejlődés következő lépcsőfoka az lesz, ha az egyén a közösség érdekében a közösség javára meghaladja önző kis énjét. Az önzőség meghaladása egyben lehetőség a lélek valódi természete szerint választott szabadságra, olyan biztonság megteremtésének kiindulópontja, mely nem csak önmagunknak, hanem családunknak, ezen keresztül egész nemzetünk és a világ számára teremt biztonságot.

Pszichés állapotunk, genetikai és környezeti hatások következtében egyszeri és megismételhetetlen, egyedi. Ha nem éljük meg ezt az egyediségünket, és egyediségünk szeretetreméltóságát, képtelenné válunk a szeretet megtapasztalására. E mellett életünk során elkerülhetetlenül haladunk a fizikai elmúlás felé és keressünk a bizonyosságot, hogy életünk nem összefüggéstelen, célok nélküli magányos káosz, hanem egy nagyobb rend része.

Ahogy minél inkább belül, tudatunk csodálatos birodalmában keressük az összefüggéseket, megtapasztalhatjuk, hogy a világ nem más, mint a tudatunk tükre. Tükrözi azt, amit érzünk és gondolunk; minden, ami körülvesz bennünket a belső valóságunkra reagál. Eddig azt gondoltuk, hogy a világnak vagyunk kiszolgáltatottak, most felfedezhetjük, hogy a világ függ a mi belső valóságunktól.

Az individuális fejlődés mai fokán csak akkor tudunk fenntartható, biztonságos jövő elé nézni, ha sokan, kis közösségekbe szerveződve, szabad akaratukból, egyensúlyba hozzuk az egyéni vágyaink kielégítését a közösség érdekeivel. A közösség tagjainak először önmagukon belül kell egyensúlyba kerülniük. Egy önmagával harmóniában élő egyén a közösséget fenntartja, ezért hálából a közösség is megtartja az egyént. Ha a közösség bármely tagjában megjelenik a félelem, hogy ez mégsem így van, akkor a szellemi valóság széthúzó erői lépnek működésbe. Mivel ezek a működési minták egyéni létfélelmeinkből születnek, szégyelljük őket, s így a szégyen miatt rejtve maradnak. A mi közösségünk arra vállalkozik, hogy ezeket a rejtett mintázatokat feltárja, hogy az ezekre kidolgozott megoldásokkal együtt közkinccsé tegye.

Ehhez tiszteletben kell tartanunk a közösség tagjainak egyéni útjait, egyrészt a minden emberben ott rejlő egyediség miatt, másrészt, mert a társadalom minden rétegének tapasztalatára szükség

van. Arra törekszünk, hogy előítéletektől mentesen, minden egyén érdekeit figyelembe véve megértsük, miért is olyan nehéz meghaladni önző kis énünket. Miért olyan nehéz észrevenni az életünk során szerzett tapasztalatainkból hozott projekcióinkat, a tudatlanságunkból fakadó szégyenérzetünket, ami miatt öntudatlanul, vagy szándékosan megítéljük, elítéljük, kihasználjuk egymást, vagy pökhendien egymás fölé helyezkedünk? Miért gyűlöljük és félünk azoktól, akik tükröt tartanak számunkra?

A valódi célok:

Az ökotársulás tagjai valójában azt vállalják fel, hogy közösen, egymás előtt tükörbe néznek. Megvizsgálják, hogy hol feszülnek ellentétek a szegények-gazdagok, a tulajdonos-alkalmazott, az aktív-passzív lét, a materialista-spirituális gondolkodásmód, a tudatos-öntudatlan, az önző és vágyalapú-együttérzésből fakadó cselekvések, stb. között.

Keressük a módját annak, hogy a történelem okozta fájdalmas tapasztalatok, a változó hatalmi rendszerek, az elmúlt húsz évben a vágyakból fakadó remények és beteljesülésük elmaradása miatti csalódottság érzésén felülkerekedve megteremtsük az együttérzésen és a közös felelősségvállaláson alapuló társadalom alapjait.

A mi kis kertünk nem csak azért jött létre, hogy olcsón jussunk saját, valódi élelmiszerhez, hanem, hogy befektetett energiánkkal és pénzünkkel az önfenntartásnak egy új formáját hozzuk létre, amelyben az emberi működési minták önzőségtől való megtisztítása és egyéni érdekek felé emelése a valódi cél.